

РЕШЕНИЕ

№ 35010

гр. София, 24.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 15.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7154** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл .145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на С. Й./ S. O., [дата на раждане] в Република Турция, гражданка на Република Турция, против отказ за издаване на виза, издаден на 30.05.2025 г. по заявление по заявление № IST 225003937V, постановен от А. З., консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на административния акт поради противоречие с материалния закон и целта на закона. Жалбоподателят твърди, че не са налице основанията, визирани в отказа - чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Счита, че в оспорвания отказ административният орган не е изложил фактически основания относно липсата на предпоставки по ЗЧРБ. Претендира, че с обжалвания отказ са засегнати основните ѝ права по чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ) и по-конкретно правото на личен живот. Моли съда да отмени изцяло отказ за издаване на дългосрочна виза, постановен от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в гр.И., Република Турция. Претендира разности, съгласно представен списък.

Ответникът, консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция, изпраща административната преписка и допълнително изискани писмени доказателства.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D IST25003937V от 12.02.2025г. (л.58 и сл.)

жалбоподателят С. Й./ S. O., [дата на раждане] в Република Турция, гражданка на Република Турция, е подала до Генералното консулство на Република България в И., Република Турция, искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D. Като цел на пътуването е посочено - пребиваване, като е посочено, че е имала разрешение за пребиваване, валидно до 22.11.2024г., като е пребивавала на територията на страната от 14.12.2023 до 15.11.2024г. Отбелязано е също така, че не възнамерява да живее извън територията на република България. Апликантът е омъжена за българския гражданин С. Х. с местожителство в с. Татарево, [община] бани, област Х., България.

Към заявлението са приложени: копие от паспорта на жалбоподателката и съпруга й; удостоверение за сключен на 22.06.2021 г. в Република Турция граждански брак; копие от личната карта на съпруга С. Х.; удостоверение за идентичност на имената му; удостоверение за постоянен адрес на С. Х.; договор за наем от 06.02.2025г.; нотариален акт за собственост на наетия имот; нотариално заверена декларация от наемодателя В. И. М., че предоставя на турската гражданка адрес на пребиваване в [населено място]; копие от личната карта на наемодателя; декларация от С. Й. и С. Х., че са съпрузи и живеят в едно домакинство в [населено място], говорят на турски език и същото време се стараят да научат и български език; нотариално заверена декларация от 06.02.2025г. от съпрузите, че бракът им не е сключен с цел обикаляне на българското законодателство и не отсъстват от територията на Република България или друга държава-членка на ЕС за период по-голям от 12 последователни месеца; нотариално заверена декларация от 06.02.2025г. от С. Х., че ще осигурява финансова издръжка на съпругата си; препис- извлечение от турския семеен регистър с превод на български език; удостоверение за съдимост на жалбоподателката с превод на български език; извлечение от банкова сметка с превод на български език; застрахователна полица за сключена застраховка за чужденци в България; копие от разрешение за пребиваване на жалбоподателката.

На 30.05.2025г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: при проверка на адреса не е открит никой. Домакинът по визата работи като шофьор и е извън страната. Не може да бъде извършена проверка с цел да се докажат достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя под ST25003937V от 12.02.2025г.

С писмо рег. № М-8652/11.08.2025г. зам.- председателят на ДАНС уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от Териториална дирекция “Национална сигурност” - [населено място], като е изразено положително становище в Националната визова информационна система за издаване на исканата виза и няма изготвени документи, относими към воденото производство.

От дирекция „Миграция“ МВР с писмо рег. № 536400- 71625 от 08.08.2025г. е изпратена справка УРИ 272р-12328/ 15.05.2025г. от впд директор на ОДМВР Х. и докладна записка УРИ 272р-11519 / 07.05.2025г., според които апликантът не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиване. При извършени проверки на 10.04.2025г. и на 23.04.2025г. на адреса на пребиваване в [населено място], обл. Х. не е открит никой. Съседи споделили, че В. М., наемодателят, работи като шофьор на камион и често бил извън страната. Не е отговорил на телефона.

В хода на съдебното производство по искане на жалбоподателката като свидетел е разпитана И.

М. М., преводач, която познава жалбоподателката от няколко години, знае, че живеят със съпруга ѝ в [населено място] в жилище на В. М., който е роднина на съпруга ѝ. Според свидетелката адресът не е фиктивен и съпрузите са живеят заедно на него, когато са в България.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 31.05.2025г. по електронен път от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване на отказа за издаване на виза на 30.05.2025г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателя претендира засягане на правата ѝ по чл.8 от ЕКПЧ. Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществуващото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложенията към преписката Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 6/13.02.2025г на генералния консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая визата е поискана с цел получаване право на пребиваване по реда на чл. 24, ал.1, т. 18 от ЗЧРБ, според който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ (виза вид D) и са членове на семейството на български гражданин и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки и правото на издръжка, са признати и регистрирани или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. По делото е установено, че жалбоподателката е съпруга на

българския гражданин С. Р. Х., с когото са сключили граждански брак на 22.06.20921 г. в Република Турция.

Оспорваният отказ е издаден в писмена форма, но не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал. 1, т.17 и от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба се отказва издаване на виза на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

В случая като фактическо основание за постановяване на обжалвания отказ за виза е посочено, че “при проверка на адреса не е открит никой. Домакинът по визата работи като шофьор и е извън страната. Не може да бъде извършена проверка с цел да се докажат достоверно целта и условията на заявеното пребиваване”.

Така посочените фактически основания не кореспондират с посоченото правно основание - чл. 10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ.

Събраните по делото писмени и гласни доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Видно от приложените към административната преписка договор за наем на недвижим имот декларация за предоставяне на адрес за пребиваване, декларация за издръжка и за реалност на брака, удостоверение за сключен граждански брак, целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни и са установени по делото. Те не се и оспорват от административния орган, нито от ДАНС или Дирекция “Миграция”. Истинността на приложените по делото писмени доказателства не е оспорена, поради което не е налице соченото в оспорения отказ материалноправно основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ - недоказана достоверна цел и условия за заявеното пребиваване основания не се подкрепят от събраните по делото и неоспорени от страните писмени доказателства, част от които като официални документи обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

Те се подкрепят и от показанията на разпитания свидетел, от които се установява, че жалбоподателката от години живее със съпруга си на посочения адрес, когато са в България. В представеното по делото предходно разрешение за пребиваване на С. Й. (л. 38 от делото) също е отбелязан адрес в [населено място], общ. Минерални бани, обл. Х..

Тези доказателства, ценени в тяхната съвкупност, водят до извод, че С. Й. има осигурено жилище на територията на страната. Те не противоречат и на установеното при проверка на служители на група “Миграция” на ОДМВР Х., отразено в докладна записка УРИ 272р-11519/ 07.05.2025г., доколкото в нея е посочено, че при две посещения на адреса не е открит никого, което е нормално с оглед установените факти, ч е жалбоподателката към момента на проверките не притежава виза, а наемодателят е международен шофьор и често отсъства. Преценени в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства водят до извод за необоснованост на извода на административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал.1, т.17 ЗЧРБ.

По изложение съображения, административният акт като незаконосъобразен следва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя следва да се заплатят сторените разноси в размер на 10 лв. платена държавна такса. На основание чл. 38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата (ЗА), на адвоката й следва да бъдат заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв, съгласно чл. 8, ал.3 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа, вр с чл. 38,

ал.2 от ЗА.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал.1 и. чл.2 АПК, Административен съд София-град
РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Й./ S. O., роде на 28.02.1992г. в Република Турция, гражданка на Република Турция, отказ за издаване на виза от 30.05.2025 г. по заявление № IST 225003937V, издаден от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция.

ВРЪЩА преписката консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция за ново произнасяне по заявление № IST 225003937V на С. Й./ S. O. от 12.02.2025г.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на С. Й./ S. O., родена на 28.02.1992г. в Република Турция, гражданка на Република Турция, разноси в размер на 10 (десет) лева.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на адв. Е. М. адвокатско възнаграждение в размер на 1000 (хиляда) лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните пред Върховния административен съд.

Съдия: